

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/72/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216212000
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2216212000.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátkou: JUDr. Barbora Korenecová, so sídlom Malinovo, Slnecná 765/3, proti žalovanému: J. R., nar. XX.XX.XXXX, adresa W., M. XXX/X, o zaplatenie 1.968,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 10Csp/33/2016-42 zo dňa 19.4.2018 - voči výrokom II. a III., takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu výroku II., ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku III. o náhrade trov konania r u š í a v zrušenom rozsahu vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe, keď vo výroku rozhodol nasledovne:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 460,70 € spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 07.04.2013 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd vo zvyšku žalobu zamietla.

III. Žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne podľa ust. § 1 ods. 1, 3, § 2 ods. 1 písm. a), b), g), ods. 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, § 37 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 4, 5, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2, § 544 ods. 1 a 2 OZ (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka), § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 586/208 (?) Z.z., pričom poukázal aj na Smernicu rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, čl. 1 ods. 1, čl. 2 písm. a), b), c), čl. 3 ods. 1, 2, čl. 4 ods. 1, 2, čl. 5, čl. 6 ods. 1, ako aj prílohu bod 1 písm. e), použil tiež ust. § 9, § 11 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj len ZoSÚ).

3. V ods. 45. a 46. odôvodnenia preskúmaného rozsudku súd prvej inštancie skonštatoval, že z obsahu výpisu z obchodného registra na žalobcu vyplýva, že žalobca má v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom a aj poskytovanie spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom. Z uvedeného je potom nutné vyvodiť záver, že navrhovateľ je dodávateľom a zároveň veriteľom podľa zák. ust. § 52 ods. 3 OZ, pretože túto činnosť vykonáva v rámci svojho podnikania. Ak ide potom o vzťah dodávateľa a spotrebiteľa, ide o vzťah spotrebiteľský zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tento sa potom riadi zákonnými ustanoveniami Obč. zák. a zákona o ochrane spotrebiteľa. V žiadnom prípade sa nemôže riadiť zákonnými ustanoveniami Obchodného zákonníka a to ani v prípade, že by sa na tom účastníci zmluvne dohodli. Také dojednanie je podľa zákonných ustanovení OZ neprijateľnou podmienkou a ako takou absolútne neplatnou, pričom na dôvod tejto neplatnosti je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti. Je zrejmé, že ide o tzv. typovú zmluvu,

teda zmluvu vrátane jej všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú vopred pripravené. Ide o vzťah občianskoprávny.

4. Podľa ust. § 2 písm. a./ ZoSÚ tak podľa prvoinštančného súdu ide o spotrebiteľský úver. Z tohto, spolu s okolnosťou, že ide o vzťah veriteľa - dodávateľa a spotrebiteľa, je potom nutné vyvodiť záver, že ide o vzťah podliehajúci režimu nielen zákonnej úprave podľa ust. OZ ale najmä ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že takáto zmluva musí spĺňať zákonom dané podmienky uvedené v ust. § 4 ods. 1 a 2 zák. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Absencia niektorých má za následok to, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

5. Súd prvej inštancie z výsledkov vykonaného dokazovania mal jednoznačne za preukázané, že žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1000 €, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s príslušným poplatkom vo výške 968 €, spolu vo výške 1.968 € a to v 12 mesačných splátkach po 164 € počnúc dňom 11.08.2012. Žalovaný úver riadne nesplácal a z toho dôvodu žalobkyňa podala trestné oznámenie na Okresné riaditeľstvo policajného zboru Dunajská Streda vo veci podozrenia zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom č. k. 4T/33/2014 zo dňa 09.04.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.04.2014, uznal žalovaného vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods.1 Trestného zákona a podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal žalobkyňu ako poškodenú so svojím nárokom na náhradu spôsobenej škody na občianske súdne konanie.

6. Škoda, ktorá vznikla žalobkyňi, vznikla teda v súvislosti so spotrebiteľským vzťahom. Normy spotrebiteľského práva sa použijú nielen v prípade sporu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ale aj v prípade sporu vyplývajúcom zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. V predmetnom konaní sa jedná o spor súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

7. Súd prvej inštancie preskúmal zmluvu o úvere a dospel k záveru, že v danom prípade ani jedna z náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f/ i/ j/ a y/ v zmluve uvedená nebola (bez bližšej argumentácie), preto s poukazom na § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Podľa úvahy súdu žalovaný by teda mal vrátiť žalobkyňi len sumu poskytnutého úveru t. j. 1.000 € a keďže doposiaľ jej zaplatil sumu 539,30 € žalobkyňa má nárok na zaplatenie istiny vo výške 460,70 € spolu s príslušným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 07.04.2013 do zaplatenia, poukazujúc na § 517 ods. 2 OZ. Súd žalobu vo zvyšku zamietol (1.000 € - 539,30 € = 460,70 €).

8. Rozhodnutie o trovách konania súd oprel o § 255 ods. 2 CSP podľa ktorého, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (úspešný 23,40 %, neúspešný 76,60 %, pomer úspechu a neúspechu je - 53,20 %).

9. Proti tomuto rozsudku, výslovne voči výrokom II. a III. podal odvolanie žalobca, v ktorom uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Poukázal na to, že základnou otázkou, ktorú je potrebné vyriešiť, je postavenie žalovaného, od ktorého je potrebné odvíjať následné právne úvahy o platnosti zmluvy. Žalovaný v zmluve uviedol svoje obchodné meno, identifikačné číslo, miesto podnikania a tieto údaje uviedol v prvom oddiele zmluvy, ktorý sa týkal identifikačných údajov dlžníka. Vzhľadom na uvedené možno mať dôvodné pochybnosti o správnosti názoru okresného súdu o spotrebiteľskom charaktere vzniknutého právneho vzťahu, nakoľko je dôvodné sa domnievať, že žalobca podľa chronológie identifikačných údajov uzatváral zmluvu prioritne ako podnikateľ. V tejto súvislosti dal do pozornosti uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoE/3/2017. V prípade postavenia žalobcu je treba akcentovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalovaným vstupoval. Podľa judikatúry ESD C-464/01, ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa. Obdobne pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom, treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie ako spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, ktorá je všeobecným princípom zmluvného práva. Žalobca má za to, že dodatočne sa nemožno dovolávať inej kvalifikácie právnej povahy zmluvy, keďže jej uzavretie v uvedenej forme sám svojím konaním žalovaný vyvolal a inicioval. Odkázal tiež na stať rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18CoE/313/2016,

z ktorej zdôraznil, že úvery poskytnuté na účel zamestnania, povolania, podnikania nemajú povahu spotrebiteľského úveru. Nadväzne odvolateľ poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 21CoE/396/2016, ÚS SR sp. zn. III.ÚS 322/2010. S poukazom a čl. 2 ods. 3 CSP, § 220 ods. 2 veta druhá CSP, ako aj rozhodnutie II.ÚS 383/2016 odvolateľ mal za to, že nedostatočným skutkovým zistením majúcim za následok zaujatie predčasného právneho záveru (bez dostatočného odôvodnenia), bola súdom prvej inštancie odňatá žalobcovi možnosť pred ním konať. Napadnutý rozsudok je podľa odvolateľa nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, čím došlo v konaní pred súdom prvej inštancie k takej vade konania, na ktorú odvolací súd v zmysle § 380 ods. 2 CSP prihlíada z úradnej povinnosti. V tejto súvislosti odvolateľ dal do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/975/2015 o tom, že dôkazné bremeno zaťažuje spotrebiteľa v situácii ak predložená kópia zmluvy o úvere obsahuje v písomnej forme zachytené prehlásenie spotrebiteľom osobitne podpísané, že finančné prostriedky mu boli poskytnuté na výkon zamestnania.

11. V časti odvolania týkajúceho sa výšky uplatneného nároku žalobca uviedol, že pri trestnom čine úverového podvodu nie je škodou len suma rovnajúca sa výške poskytnutého úveru, ale aj odplata za poskytnutie úveru a ďalšie záväzky, ktoré vznikli v dôsledku omeškania dlžníka, na ktoré žalobca ako poškodený mal nárok, alebo ktoré mohol odôvodnene dosiahnuť. Nadväzne poukázal na ust. § 380 a § 386 ods. 2 Obchodného zákonníka. Vyslovil názor, že v trestnom, ako aj v civilnom konaní dostatočne preukázal, že v prípade absencie konania žalovaného nedošlo by k uzavretiu zmluvy, ani k poskytnutiu úveru, ani k vzniku škody v majetkovej sfére žalobcu. Peňažné prostriedky, ktoré žaloba poskytol žalovanému titulom zmluvy by žalobca vzhľadom na okolnosti a svoje pomery mohol poskytnúť inému subjektu, ktorý by svoje záväzky plnil riadne a včas, teda žalobca mohol odôvodnene dosiahnuť zisk. K nároku na náhradu škody odvolateľ uviedol, že niet pochýb o tom, že konanie žalovaného malo charakter úmyslu, čo bolo potvrdené trestným rozkazom, ktorým bol uznaný žalovaný vinným zo spáchania úmyselného trestného činu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, pričom okresný súd trestným rozkazom odkázal žalobcu s nárokom na náhradu škody na civilné konanie. V tejto súvislosti poukázal na nález ÚS SR sp. zn. I.ÚS 269/2001, podľa ktorého rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskom súdnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t.j. o spáchaní trestného činu a o tom, kto ho spáchal. Naopak žalobca má za to, že tak v civilnom, ako aj v trestnom konaní preukázal, že žalovaný naplnil znaky občianskoprávnej ako aj obchodnoprávnej zodpovednosti za škodu.

12. Žalovaný odvolanie nepodal. K doručenému odvolaniu žalobcu doručil krátke písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že sumu, čo má voči Pohotovosti je ochotný zaplatiť, pričom prosí, aby to mohol splácať po 50,- Eur, lebo nemá stálu robotu.

13. Žalobca k doručenému vyjadreniu žalovaného v písomnom vyjadrení uviedol, že vzhľadom na dobu omeškania žalovaného a výšku dlžnej sumy nesúhlasí s vydaním rozsudku, ktorým súd povolí platenie v splátkach a trvá na podanej žalobe v celom rozsahu tak, ako bola doručená súdu.

14. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na rozsah a dôvody odvolania uplatnené žalobcom, bolo posúdiť správnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie, správnosť právneho

posúdenia veci a zároveň, či nesprávnym procesným postupom súd znemožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, prípadne či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, výlučne vo vzťahu k napadnutej zamietajúcej časti rozsudku (výrok II.). Vyhovujúci výrok I. nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť a nepodliehal odvolaciemu prieskumu.

16. Súd prvej inštancie napadnutým výrokom II. preskúmaného rozsudku zamietol žalobu v časti, ktorou sa žalobca okrem vo výroku I. priznanej istiny s úrokom z omeškania (ako rozdielu medzi poskytnutým úverom a splatenou časťou úveru) domáhal zaplataenia poplatku vo výške 968,- Eur s 5% úrokom z omeškania od 7.4.2013 do zaplataenia. Predmetnú zmluvu o úvere, s odkazom na to že žalobca v danom vzťahu bol dodávateľom a zároveň veriteľom (bez analýzy postavenia žalovaného) označil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a vzťah medzi stranami za vzťah spotrebiteľský, ktorý následne posudzoval podľa noriem na ochranu spotrebiteľa, pričom zistil, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), i), j) a y) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho predmetný úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho skonštatoval, že žalobkyňa má nárok iba na zaplataenie priznanej istiny vo výške 460,70 Eur s príslušenstvom.

17. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. - ďalej aj len OZ) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podľa ods. 3 dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Podľa ods. 4 spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Súd prvej inštancie v odôvodnení preskúmaného rozsudku (v ods. 23.) správne citoval ust. § 52 ods. 4 OZ. Následne ale z odôvodnenia rozsudku nie je možné zistiť, či vôbec a ak áno, na základe čoho súd ustálil, že žalovaný v danom záväzkovom vzťahu mal postavenie spotrebiteľa. Takýto záver súd prvej inštancie v písomnom odôvodnení preskúmaného rozsudku neprijal a ani nezdôvodnil. V tejto súvislosti z odôvodnenia nie je ani zrejmé ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s obsahom predmetnej zmluvy o úvere založenej na č.l. 7 spisu, podľa ktorej sa jedná o zmluvu o úvere a nie o spotrebiteľskom úvere, pričom dlžníkom je Zoltán Csiba podľa prvej kolónky označený IČO-m a podľa zle čitateľného textu zrejme aj registračnými údajmi živnostníka, ktorý v nasledujúcej druhej kolónke výslovne prehlásil, že finančné prostriedky sa mu poskytujú na výkon podnikania, čo zároveň vedľa osobitne potvrdil vlastnoručným podpisom.

19. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP nie je zrejmé, či a ak áno v akom rozsahu súd na uvedený listinný dôkaz - zmluvu o úvere založenú na č.l. 7 spisu prihliadol, ani aké skutočnosti na základe tohto dôkazu mal za preukázané a ktoré nie. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku teda vôbec nie je zrejmé, či vôbec súd z predloženého listinného dôkazu - zmluvy o úvere vychádzal, ani ako ho vyhodnotil a napokon ani prečo, napriek popísaným prvým dvom častiam danej zmluvy, podľa ktorých sa nemalo jednať o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, keď úver mal žalovaný žiadať na výkon podnikania (§ 52 ods.1 a 4 OZ aj § 3 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch), uzavrel, že ide o spotrebiteľský úver. Nadväzne napriek tomu, že súd prvej inštancie nevyriešil túto základnú a východiskovú otázku, či žalovaný v predmetnom právnom vzťahu mal postavenie spotrebiteľa a či sa teda jednalo o spotrebiteľskú zmluvu, aplikoval na vec právne normy slúžiace ochrane spotrebiteľa, pričom dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), i), j) a y), v dôsledku čoho s poukazom na § 11 ods. 1 tohto zákona považoval úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho žalobcovi priznal iba nezaplataenú časť istiny. Postup súdu prvej inštancie sa v dôsledku toho stal nepreskúmateľným.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

22. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

23. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu (účastníka súdneho konania) na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

24. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

25. Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§ 234 ods. 2 CSP) musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Nepostačuje uviesť iba všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých boli tieto skutkové zistenia vyvedené. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

26. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

27. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP (v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia).

28. Keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami v podstatnej a východiskovej otázke) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie fakticky v relevantných záveroch neodôvodnil, nie je dobre možné tento nedostatok napraviť až v druhoinštančnom konaní pred odvolacím súdom. Vychádzajúc z toho, že odvolací súd v odvolacom prieskume zistil, že nebola správne vyriešená taká predbežná otázka, ktorá mala kľúčový význam pre posúdenie opodstatnenosti žaloby, riešením bolo zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

29. Vzhľadom na dôvod zrušenia rozhodnutia a skutočnosť, že vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, odvolací súd sa nezaoberal opodstatnenosťou ďalších, v tomto štádiu konania nepodstatných, odvolacích námietok.

30. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu výrokov II. a III., s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

31. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude riadne v súlade s procesnou normou vykonať všetky navrhnuté a s poukazom na ust. § 295 CSP aj spotrebiteľom nenavrhnuté a pre vec relevantné dôkazy (medzi nimi i čitateľná zmluva o úvere a výsluch žalovaného najmä k účelu úveru), skutkový stav následne opätovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia, pričom vzhľadom na zásadu hospodárnosti súdneho sporu prioritne je potrebné vyriešiť otázku či žalovaný v predmetnom právnom vzťahu mal alebo nemal podľa príslušných ustanovení postavenie spotrebiteľa, či sa teda jednalo o spotrebiteľský právny vzťah a zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. Až následne môže súd vo veci opätovne v zrušenom rozsahu rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite, v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

32. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).